

Iubirea conjugală: o provocare

Căsătoria creștină „consolidează, purifică și sporește” întreaga iubire conjugală. Al nouălea articol din Seria Iubirii, o provocare.

23.10.2021

„Dumnezeu, care a creat omul din iubire, l-a chemat de asemenea la iubire, vocație fundamentală și lăuntrică ființei umane” [1]. L-a creat ca pe o ființă capabilă să iubească și să fie iubită, căci omul este creat după imaginea și asemănarea cu

Dumnezeu, care este el însuși Iubire [2]. Dumnezeu care spune că nu este bine ca omul să fie singur și decide să-i dea un ajutor. El creează atunci femeia.

Bărbat și femeie sunt creați unul pentru altul. Se observă deja voința creatorului, de a face din aceste două persoane distincte prin natura lor sexuală, egali prin demnitatea lor de persoane, ființe complementare. Iar această complementaritate naturală îi duce, când sunt atrași unul de celălalt, la o unire atât de profundă încât face din doi un singur trup: „*ca ei să fie unul după cum noi suntem unul*” [3].

Vocația la căsătorie este înscrisă în însăși natura umană a bărbatului și a femeii. Dumnezeu este autorul acesteia [4]. De aceea iubirea conjugală este sacră. Dumnezeu binecuvântează această iubire și-i invită pe soți să intre în comuniune

cu El. Iubirea conjugală este reflexul iubirii Trinitare. Din acest fapt, unirea conjugală este indivizibilă și cere o fidelitate exclusivă și permanentă. *„Pentru un creștin, mariajul nu este o simplă instituție socială și încă mai puțin un remediu slăbiciunilor umane: este o autentică vocație supranaturală”* [5].

Omul este chemat la iubire: când iubește, el se realizează pe deplin ca persoană. Conciliul al II-lea din Vatican amintește, într-adevăr, că *„omul, singura creatură pe care a vrut-o pentru ea însăși, nu se poate găsi pe deplin decât prin dăruirea dezinteresată de el însuși”* [6] iar omul de bunăvoință este în măsură să o înțeleagă. Această dăruire celui alt este sursă de bogăție și responsabilitate, ne spune Ioan Paul al II-lea, iar Benedict al XVI-lea adaugă, de grijă de celălalt și pentru celălalt.

Dar această comuniune armonioasă între bărbat și femeie a fost ruptă de păcatul originar. Atracția reciprocă s-a schimbat în raporturi de dominare și poftă. Dar Cristos a venit să restabilească ordinea inițială a creației. Prin Pățimirea și Învierea sa, i-a făcut pe bărbat și femeie să se iubească cum El ne-a iubit. *„El le dă forța și harul pentru a trăi căsătoria în noua dimensiune a Împărăției lui Dumnezeu”* [7].

Iubirea conjugală îi determină pe bărbat și femeie să se ofere și să se primească reciproc și liber prin consimțământul matrimonial; este actul de voință prin care are loc mariajul și care conferă soților statutul de parteneri/soți. *„Din sentiment spontan, iubirea se transformă în datorie care angajează”* (Paul al VI-lea)

Dăruire și acceptare sunt simultane și reciproce: într-adevăr, dăruirea nu

este realmente conjugală decât dacă trece prin acceptarea celuilalt care se dăruiește la rândul său și care este primit ca soț. Fiecare soț se angajează în fața lui Dumnezeu și în fața partenerului său printr-un act de iubire, care este un act liber al voinței. Soții sunt atunci uniți corp și suflet. Ei sunt nu numai căsătoriți dar și parteneri, adică uniți la nivelul ființei; ei nu mai sunt doi, ci „un singur corp” [8]. *Nu este vorba despre o fuziune, ci despre o comuniune, o comunitate de persoane legate de această iubire trinitară, care unește pe Tatăl de Fiu în Spirit.*

Iubirea conjugală nu este așadar numai un sentiment ci și un angajament. Fiecare soț are o datorie personală față de celălalt, contractată printr-un act liber și trebuie să-i dai ceea ce îi este datorat de drept. Dumnezeu însuși pecetluiește această alianță și vine să locuiască în uniunea conjugală.

Dumnezeu este fidel alianței sale după cum și Cristos este fidel soției sale, Biserica, „*prin sacrament soții sunt abilitați să reprezinte această fidelitate și să o mărturisească*” [9].

Dumnezeu îi unește pe soți în așa fel încât, formând un singur corp, ei pot transmite viața umană. Copilul este „*darul excelent al mariajului*” [10]; primindu-l permite părinților să participe „*la puterea creatoare, la paternitatea lui Dumnezeu*” [11].

Uniunea intimă și castă a soților, voită de Dumnezeu, construiește și dezvoltă iubirea părinților. Ea favorizează dăruirea reciprocă prin care soții se îmbogățesc amândoi în bucurie și recunoștință [12].

Să se acționeze contra exigențelor morale proprii iubirii conjugale este contrar respectului față de partener și demnității sale.

Sacramentul mariajului conferă soților creștini un har deosebit care

le permite să-și perfecționeze iubirea, să-și fortifice unitatea indisolubilă, să se ridice după căderi, să se ierte reciproc, să ducă slăbiciunile celuilalt, să se ajute cu o iubire supranaturală și delicată... „În bucuriile iubirii lor și ale vieții lor familiale le dă, chiar de aici, de pe pământ, o pregustare a sărbătorii nunții Mielului” [13]. Căsătoria civilă și căsătoria creștină se confruntă cu aceleași dificultăți, dar în prima, soții se bazează pe propriile forțe, în timp ce într-a doua ei se pot baza pe Dumnezeu.

Pentru ca să rămână și să înflorească, iubirea conjugală trebuie cultivată. Este exigentă, spune sfântul Paul. Forță și perseverență sunt necesare în fața încercărilor. Dumnezeu nu i-a dat omului o viață fără dificultăți și suferințe. El le permite ca și în atâtea ocazii să iubească mai mult. De aceea căsătoria este un drum de sfințenie.

„Căsătoria este un drum divin, mare și minunat, și, ca tot ce este divin în noi, ea comportă manifestări concrete de răspuns la har, de generozitate, de dăruire de sine, de serviciu” [14].

Să iubești se învață. **„Să iubești înseamnă ... să nu hrănești decât un singur gând, să trăiești pentru persoana iubită, să nu-ți mai aparții, să fii supus, fericit și liber, cu sufletul și inima, unei voințe care este alta... și a noastră în același timp” [15].** Să iubești cere timp și efort. Trebuie să înveți să aprofundezi iubirea partenerului, căutând să ai o cunoaștere din ce în ce mai fină, din ce în ce mai intensă, din ce în ce mai încrezătoare în ființa iubită. În același timp trebuie să-ți lărgești propria inimă și pe cea a partenerului, să încerci să atenuezi cu generozitate limitele și, mai ales, să exersezi iertarea și milostivirea: să practici totul pentru a trăi dăruirea de sine în serviciul celuilalt.

Cristos este modelul nostru „*iată de ce mă iubește Tatăl, pentru că eu îmi dau viața. Viața mea, nimeni nu mi-o ia, eu o dau*” [16]. Iată care este vocația mariajului: să-ți dai viața pentru cel sau cea pe care îl / o iubești. Pentru aceasta trebuie să te lași reînnoit de Cristos, care acționează și transformă inima soților. Rugăciunea soților este vitală pentru ca ei să rămână în Dumnezeu, să păstreze o pace supranaturală în fața greutăților, care sunt atunci examinate la justa lor valoare, aduc supărări și slăbiciuni, dar și bucurii și acțiuni de har! **„Soții sunt chemați să-și sfințească unirea și să se sfințească în această unire. De aceea ei ar comite o gravă eroare dacă și-ar construi conduita lor spirituală la marginea căminului lor, sau i-ar întoarce spatele”** [17].

Iubirea lor se desfășoară în „micile lucruri”: cuvinte, gesturi tandre, atenții delicate.

Uneori, ele par ne semnificative, dar adesea aduc fericire fiecăruia.

Soții trebuie să fie leali și iubitori, sinceri și simpli. Ei trebuie să se exprime inteligent alegând cuvinte care construiesc și nu distrug, neatribuindu-i celuilalt intenții rele (ceea ce înseamnă stăpânirea imaginației). Nu trebuie să cauți să-l modelezi pe celălalt după placul tău, ci mai degrabă să-l accepți așa cum este el, cu defectele și calitățile sale.

Toate acestea cer soților să fie umili, să-și recunoască propriile limite, pentru a nu le dramatiza pe cele ale celuilalt. Efortul de a fi calm și clarvăzător permite să vezi bogăția celuilalt dincolo de defectele și slăbiciunile lui.

Mai ales, ei trebuie să fie milostivi, după cum Cristos este milostiv. Ranchiune și îmbufnări sufocă și încuie. Regrete și comparații distrug și izolează.

Totuși, crizele sunt normale într-un cuplu. Sunt semnul că ceva trebuie schimbat. Soții trebuie să se forțeze să-și stăpânească relația, să decidă să facă ori să spună totul pentru ca iubirea să renască, să crească și să înflorească. Ei trebuie să se mobilizeze să creeze un climat de securitate și încredere. Cea mai rea ar fi „indiferența” [18].

Trebuie, înainte de toate, să aduci pozitivul și supranaturalul, să dai fără să numeri, să iubești înainte de a acționa, să te încredințezi Domnului pentru a-i cere puterea și harurile necesare. Să-l vezi pe celălalt ca pe un dar al Domnului pentru sfințirea personală, pentru

aprofundarea credinței: pentru a iubi mai mult și a iubi mai bine.

Pascale Laugier

[1] *Catehismul Bisericii Catolice*, nr. 1604.

[2] Gn 1, 26-27.

[3] In 17, 21.

[4] Conciliul Vatican II, *Gaudium et Spes*, nr. 48.

[5] Sf. Josemaría, *E Cristos care trece*, nr. 23.

[6] Conciliul Vatican II, *Gaudium et Spes*, nr. 24.

[7] *Catehismul Bisericii Catolice*, nr. 1615.

[8] Gn 2, 24.

[9] *Catehismul Bisericii Catolice*, nr. 1647.

- [10] *Catehismul Bisericii Catolice*, nr. 1652.
- [11] *Catehismul Bisericii Catolice*, nr. 2367.
- [12] Conciliul Vatican II, *Gaudium et Spes*, nr. 49.
- [13] *Catehismul Bisericii Catolice*, nr. 1642.
- [14] *Convorbiri cu Mons. Escrivá de Balaguer*, nr. 93.
- [15] Sf. Josemaría , *Brazdă*, nr. 797.
- [16] In 10, 17-18.
- [17] Sf. Josemaría, *E Cristos care trece*, nr. 23.
- [18] Papa Francisc, Mesaj pentru Postul Paștelui 2015.
-

pdf | document generat automat din
[https://opusdei.org/ro-ro/article/iubirea-
conjugala-o-provocare/](https://opusdei.org/ro-ro/article/iubirea-conjugala-o-provocare/) (07.04.2026)